

SPERANȚA

Aprilie 2021, Anul 8, Nr. 85

Cristos a înviat!

DUCETI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA!

*Adevărul
a-înviat!*

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI!

SPERANȚA - REVISTĂ EDITATĂ DE BISERICILE BAPTISTE DIN AUSTRALIA

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brândaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Căiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0478472966
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,
BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; Ph. 0423659724, email: sperantaus@gmail.com

CRISTOS A ÎNVIAT!

Nicolai Ivanovici Buhari a fost unul din oamenii foarte influenți din Rusia. Ivanovici a fost și conducătorul Partidului Comunist Rus, după ce, în prealabil, a luat parte la revoluția bolșevică din 1917. Mai târziu a fost redactor al ziarului sovietic Pravda, care se traduce: „Adevărul”. Lucrările lui în politică, chiar dacă este vorba de una comunistă, sunt studiate și astăzi.

Există o poveste adevărată despre una dintre întâmplările de care a avut parte în viața lui. A plecat de la Moscova la Kiev ca să se adreseze unei adunări populare pe tema ateismului. A ținut cu toată artileria grea în creștinism. A adus toate dovezile științifice și filozofice pe care le avea, pentru a lovi în creștinism. După ce a vorbit câteva ore, a terminat. Când s-a uitat peste sală, se părea că oamenii erau ca o câmpie peste care trecuse focul și nu a mai rămas nimic decât cenușă și fum. Sigur pe reușita lui, a întrebat: „Are cineva vreo întrebare?”.

S-a făcut o tăcere de mormânt și, după câteva momente, s-a ridicat un bărbat și, cu pași hotărâți, s-a îndreptat spre tribună. A mers la microfon și și-a pus mâinile muncitorești, crăpate de lucru, pe marginea pupitrului; s-a uitat în stânga, s-a uitat în dreapta, a tras aer în piept și cu toată demnitatea a spus: „Cristos a înviat!”. Imediat sala s-a ridicat în picioare și ca un vuiet de ape mari a venit răspunsul: „Adevărat a înviat!”.

Învierea Domnului este o realitate incontestabilă. Ea este piatra de temelie a creștinismului. Apostolul Pavel spune că fără înviere credința noastră ar fi zadarnică (1 Cor:15).

Cea mai mare minune care are loc ca urmare a învierii Domnului Isus din morți este transformarea vieților celor care cred în El. Au fost transformați ucenicii, au fost transformate femeile care au venit la mormânt și de atunci și până astăzi Isus Cel viu continuă să transforme vieți. Când Isus schimbă o viață, El transformă lacrimile de jale în lacrimi de bucurie, aduce speranță, aduce mântuire, aduce biruință asupra păcatului, aduce dragoste pentru semenii, aduce tot ceea ce este bun și frumos, înlăturând ceea ce este murdar și păcătos

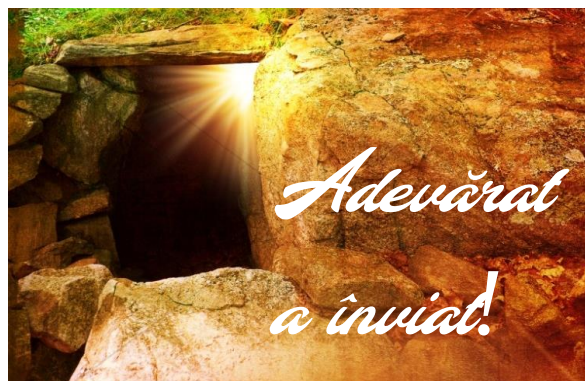
Provocarea mea pentru tine, iubit cititor, este: poți să spui „Adevărat a înviat”? A transformat El inima ta în așa măsură încât schimbarea să fie sesizabilă?

*Colectivul de redacție al
Revistei Speranța
urează tuturor cititorilor*

Paște fericit!

**Domnul Isus Cel înviat să
ne conducă pașii, inima și
gândul la crucea
unde S-a jertfit pentru
răscumpărarea noastră,
a tuturor.**

Cristos a înviat!

Inima Domnului Isus în Duminica de Florii

Păstor BENIAMIN FĂRĂGĂU

„A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic și l-a ieșit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel! Isus a găsit un măgăruș și a încălecat pe el, după cum este scris: Nu te teme, fiica Sionului; iată că Împăratul tău vine călare pe mânzul unei măgărițe.” (Ioan 12:12-15)

In acest pasaj al Bibliei găsim două tipuri de personaje. Pe de o parte sunt oamenii de rând, mulțimile venite la sărbătoare, ucenicii care îl însoțeau pe Domnul Isus și fariseii care se uitau cu un ochi rău la tot ce se întâmpla în jurul Domnului Isus, pregătindu-l moartea. Pe de altă parte îl avem pe Însuși Domnul Isus, întrupatul Fiului al lui Dumnezeu, care intră în cetate într-o zi ca aceasta.

Gândindu-mă la ceea ce a urmat în această săptămână, am înțeles că omul trăiește în segmente de timp. Cu alte cuvinte, ziua de ieri a trecut, ziua de mâine încă nu a venit, tot ce am în fața mea este ziua de astăzi. Astăzi mă bucur, azi plâng, azi mă apucă disperarea, și toate aceste lucruri se schimbă ca vremea pentru că noi trăim în astfel de secvențe de timp. În schimb omul Isus Cristos este Alfa și Omega. Între cele două grupuri de oameni era o diferență imensă. Unul care vede întregul plan al lui Dumnezeu, care trăiește deodată ieri, astăzi și mâine, pe de altă parte mulțimea care se mișcă în secvența de timp în care trăiește.

Noi trăim clipa. Plângem și ne bucurăm. Cel care este Alfa și Omega înțelege și trăiește în planul lui Dumnezeu.

Să ne oprim lângă primul grup, lângă mine și lângă tine, noi care trăim în astfel de secvențe de timp:

„A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic și l-a ieșit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!”. (Ioan 12: 12,13) Acesta este un text mesianic, un psalm care se cântă la sărbători și cântau despre venirea lui Mesia, Împăratul lui Israel. Mulțimea era bucuroasă pentru că Mesia intră în cetate, Acela care înmulțește pâinile, care umblă pe ape, vindecă bolnavii și înviază morții, și care vorbește ca nimeni altul. Mulțimea era fericită: În sfârșit, așteptarea de milenii era împlinită. Intrarea Domnului în Ierusalim a fost punctul culminant al acestei așteptări.

Pentru noi, ca Biserică, privind la toată durerea din această săptămână, nu putem zice altceva decât: aici ne-a așezat Dumnezeu să trăim clipa, nimeni nu știe ce va fi în viitor. De aceea oamenii ca noi au sărbătorit Duminica Floriilor într-un loc și spațiu. Domnul Isus Cristos, Alfa și Omega, oare cum a trăit această zi de Duminică? Mulțimile erau cu ochii ațintiți asupra beneficiilor pe care le-ar fi putut aduce împlinirea așteptării mesianice, însă Domnul Isus era cu ochii pironiți spre împlinirea așteptărilor Tatălui Cereșc. Noi suntem cu ochii pe acum și aici, ba ne bucurăm, ba plângem, nu știm de unde venim, nu știm încotro ne ducem. Domnul Isus era cu ochii pironiți spre împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Dar oare de ce era atât de important ca Domnul Isus să vină și să împlinească toate profețiile din Vechiul Testament, una după alta? Pentru că Evanghelia Domnului Isus Cristos este extrem de radicală - când începi să crezi în ea și când începi să o propovăduiești, toată lumea se revoltă împotriva ta. Dacă nu ajungi să fii convins de adevărul Domnului, te vei lepăda de El în mijlocul prigoanei și a persecuției. Iată ce spune Domnul Isus:

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6) Iar apostolul Petru scrie:

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4:12) Du-te prin lume cu această Evanghelie și vezi ce vor zice oamenii despre tine: ești un bigot, un îngust. Dumnezeu, ca să ne convingă că Isus este Mesia, l-a ancorat viața în sute și sute de profeții mesianice. De aceea, El a încălecat pe un măgăruș, după cum este scris, și a marcat pentru ucenici Adevărul pentru care ei urmau să-și dea viața.

Ca să poată fi reprezentantul lui Israel, Domnul Isus trebuia să fie Împăratul lui Israel. El nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot și nici Împărat al lui Israel, ci o are de la Cel ce l-a zis: *„Tu ești Fiul meu, astăzi Te-am născut”, „Tu ești Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.* Pentru mulțimi, în ziua Rusaliilor a intrat în cetate Împăratul lui Israel. Și aveau dreptate: *„Eu am pus pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt, Eu am vestit hotărârea Lui, zice Domnul”.* (Psalm 2:6)

Ca să poată fi reprezentantul întregii omeniri, Domnul trebuia să fie mai mult decât Împăratul lui Israel, trebuia să fie Domnul Domnilor și Împăratul împăraților: *„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit*

prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile”. (Evrei 1:1,2). Dar cine este El? Este Domnul Domnilor, Împăratul împăraților, reprezentantul întregului pământ, Întâiul născut al lui Dumnezeu, Singurul care are dreptul să răscumpere omenirea aceasta căzută.

În istorie, după Duminica de Florii, a urmat Vinerea Mare. Mulțimile strigau: *„Răstignește-L! Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!”.* Aștia suntem noi, închiși în secvențe scurte de timp, azi Osana, mâine la moarte cu El. De ce? Nu știm... Totuși, Domnul Isus Cristos, în ciuda îngustimii noastre, este și rămâne Domnul Domnilor și Împăratul împăraților.

Acum iată o chemare de Florii, o chemare să ne desprindem din mijlocul mulțimii care trăiește în secvența aceea îngustă de timp, și să nu transformăm Duminica de Florii în Vinerea Mare în sufletele noastre:

„Fiindcă am primit, dar, o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. (Evrei 12:28,29) Nimeni nu poate fi mântuit fără să-L declare pe Domnul Isus Domnul și Împăratul lui? Nu, ci doar în momentul în care faci acest lucru: *„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.”*

Implicațiile Duminicii de Florii ar trebui să ducă la faptul ca Dumnezeu să-și găsească plăcere în viața noastră de ascultare, de umblare cu Cristos prin puterea Duhului Sfânt. Întotdeauna să-L venerăm, să-L cinstim, să-L urmăm pe Domnul nostru Isus Cristos. Amin

Floriile!

Maria Corb

**Nu-i bucurie, sufletu-mi s-aline
Mai mult ca bucuria de-acum.
De-aceea eu m-aplec în rugăciune
Și-ți mulțumesc! Atâta pot să-ți spun!**

**Nu-i biruință să mă-nvioreze
Mai mult ca biruința de acum.
Trudit-mi suflet vrea să-nngenuncheze
În adorări – și asta vreau să-ți spun!**

**Nu-i lacrimă mai dulce ca aceasta
Din ziua de Florii, aceea de acum.
Cu stropi de har îmi luminează fața,
Și Te iubesc ! Și veșnic o să-ți spun!**

GRĂDINA GHEȚIMANI – LOC AL SUFERINȚEI ȘI AL BIRUINȚEI

Păstor Teofil Ciortuz

Ghețimani, locul în care Mântuitorul a mers după Cina cea de taină și înainte de arestare, se traduce prin „teascul măslinelor”. Acolo Domnul obișnuia să meargă împreună cu ucenicii Săi. Dacă în Grădina Eden primul Adam a căzut în păcat pentru că și-a impus propria voință în răzvrătire față de voia lui Dumnezeu, în Grădina Ghețimani al doilea Adam a raportat o victorie uriașă tocmai prin faptul că, înfrângându-și propria voință, S-a supus voii lui Dumnezeu. Da, Ghețimani a fost un loc al victoriei pentru Domnul Isus, așa cum poate fi și pentru noi, dar victoria aceasta nu este facilă, ci se obține cu un preț uriaș, fiind dată numai celor ce știu să îndure suferința ca slăvitul nostru Mântuitor.

În grădină Mântuitorul a experimentat o tulburare de moarte. Evangheliștii vorbesc despre întristare și mâhnire (Matei), înspăimântare și mâhnire (Marcu), chin ca de moarte însoțit de transpirație cu broboane de sânge (Luca), tulburare (Ioan). Deși era perfect conștient că avea să urmeze o suferință fizică extremă, totuși Domnul Isus era la fel de conștient de teribilul preț care trebuia plătit, și anume încărcarea cu păcatele întregii omeniri și separarea de Tatăl Său cel sfânt – grozavă suferință chiar și pentru ființa Dumnezeului-Om venit cu scopul precis al jertfirii de Sine. Nu este de mirare că, plecat în rugăciune, Mântuitorul S-a rugat „*cu strigăte mari și cu lacrimi*” (Evrei 5:7).

Poate că o suferință suplimentară pentru Domnul Isus a fost să se vadă singur pentru că, deși le ceruse să vegheze împreună cu El în rugăciune, totuși de fiecare dată când venea la ucenici îi găsea adormiți. Părtășia celor dragi l-a fost refuzată și a trebuit să poarte singur povara agoniei în rugăciune, exact așa cum vestise psalmistul (Psalm 69:20). A îndurat El părăsirea și singurătatea ca să poată afirma după înviere: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!*” (Matei 28:20).

Victoria din grădina Ghețimani a fost câștigată prin suferință, dar și prin abandonul voinței proprii. Victoriile obișnuite – pe câmpul de luptă, în arenele sportive sau în sălile de examinare – sunt câștigate cu o voință de fier, strângând din dinți și colectând din toate colțurile ființei până și ultimii stropi de energie. Biruința este pentru oameni puternici. Victoria lui Cristos a fost dobândită când a spus: „*Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!*” (Matei 26:39). Victoria asupra păcatului și accesul la Pomul Vieții sunt realități posibile prin victoria lui Cristos, la care suntem invitați să luăm parte prin credința în El.

Abia după câștigarea biruinței Cristos s-a putut bucura de mângâierea și întărirea unui înger (Luca 22:43). La fel ca după victoria de la ispitirea din pustie, și la victoria din grădina Ghețimani Mântuitorul a beneficiat de ajutorul divin adus de un înger. Dumnezeu Își mângâie luptătorii pe măsura victoriei pe care au raportat-o, dar și pregătindu-i pentru luptele grozave care vor urma. Întărit, acum Domnul putea să se lase trădat, arestat, bătut, batjocorit, judecat și condamnat pe nedrept și, în cele din urmă, ucis. El nu era victimă, ci biruitor.

În nemărginita Sa înțelepciune, Dumnezeu ne îngăduie uneori să pășim pe drumul suferinței. Abordată cu rugăciune, dependență de Dumnezeu și lepădare de sine, suferința în teasc duce la zdrobire, dar și la biruință. Locul suferinței devine locul biruinței pentru cel care, ca și Mântuitorul, învață să se abandoneze planului divin pentru el. Abia atunci, ceea ce rezultă din zdrobirea ființei poartă parfumul untdelemnului de măsline.

Glorie Domnului, care a suferit pentru noi și ne-a arătat calea spre victorie!

Cristos a înviat!

Valentin Popovici

Cristos a înviat, Mărire
În veci lui Dumnezeu preasfânt!
Să cânte azi întreaga fire:
Isus ieșit-a din mormânt!

A înviat și nu mai moare,
E viu de-a pururi și Stăpân,
Zdrobind cătușe milenare
Și capul șarpelui hapsân.

El are-n mâini cheile morții,
Și-a locuinței morților.
A rupt sigiliile nopții,
Ne-a dat lumina zorilor!

Suntem ai Lui pentru vecie,
Ai vieții fără de hotar.
Răscumparați din grea robie
Prin sângele de la Calvar.

Aceasta-i ziua cea mai sfântă,
Coroana sărbătorilor!
Întreaga omenire cântă,
Isus e Rege-al regilor!

Cristos a înviat

Valentin Popovici

Se prăbușesc înfrânțe țăriile genunii,
Împrăștiate veșnic prin hăurile lumii!
Înfrânți stau corifeii demonici fără glas,
Cetatea lor de spaimă pustie le-a rămas!

Căci peste-a lor rețută de jaf și risipire
Cristos biruitorul se-nalță ca un mire.
Cad stâlpii ce-mpresoară al morților cătun,
Și ruptă e pecetea blestemului străbun!

Satana se ridică, spre poartă se avântă,
Să ia în gheare negre pe Dumnezeu la trântă,
Dar cade-nfrânt cu capul sub un Călcâi domnesc,
Când stropii de pe cruce pe veci îl biruiesc.

Și Lucifer încearcă zadarnic să mai iasă
De sub piciorul care pe capul lui apasă.
Cristos zdrobește moartea cu moartea Lui călcând,
Din giulgiu se ridică și iese din mormânt!

Răsună universul de slavă și urale,
Oștirile de îngeri înalță osanale:
Eroul biruinței, al Vieții Împărat,
Și Regele mării, Cristos a înviat!

Nu-i singur Iuda vinovat

Costache Ioanid

Nu-i singur Iuda vinovat
De sângele ce se dădu.
Nici marii preoți, nici Pilat,
Ci lumea-ntreagă prin păcat!

Și eu, și tu...

Nu drumul greu spre Golgota,
Nici biciul, când Isus căzu.
Și dacă crucea grea era,
Povara noastră și mai grea!

Și eu, și tu...

Nu patru cuie L-au pătruns,
Când El pe cruce se-așternu.
Ci noi, cu sufletul ascuns,
Cu mii de patimi L-am străpuns!

Și eu, și tu...

Nu doar bătrânii cărturari,
Nu doar mai marii preoți, nu!
Și noi am răs cu ochi murdari,
Si noi suntem cei doi tâlhari!

Și eu, și tu...

Și nu ostașilor prin sorți
Cămașa albă și-o dădu.
Ci tuturor! Dar tu n-o porți!
Și, fără ea, toți suntem morți!

Și eu, și tu...

Nu doar în stânci, sub liliaci,
Nu doar sub lespede zăcu.
Ci L-am ascuns ca pentru veci
Sub piatra unor forme reci,

Și eu, și tu...

Și-acum Isus Cel condamnat
Azi El te-ntreabă : „Da sau nu?
Ești tu sau nu ești vinovat?”
Eu am spus da! Și-am fost iertat.
Eu am spus da.

Dar tu? Dar tu?...

Cruce și înviere

Petru Dugulescu

*De n-ar fi fost un deal al Căpățânii
Și crucea în hotarul nevăzut,
Cu ziua-ntâi în capul săptămânii,
Străin mi-ar fi cuvântul „La-nceput”.*

*De n-ar fi stat în Vinerea cea mare
Pe crucea dintre cruci, Pascalul Miel,
Egiptul cu verdețurile amare,
M-ar fi robit pe veci de veci în el.*

*De n-ar fi fost Emausu-înserării
Și pâinea frântă-n taină de Străin,
N-aș fi văzut lumina învierii,
Nici drumul meu înspre Ierusalim.*

Mielul lui Dumnezeu *(continuare din ediția trecută)*

Păstor David Nicula

În ediția din luna Martie am vorbit despre Mielul lui Dumnezeu în Vechiul Testament și Noul Testament, sub diferite descoperiri din Scriptură. Acum îl prezentăm Mielul lui Dumnezeu în zilele noastre. (NR)

MIELUL LUI DUMNEZEU ÎN ZILELE NOASTRE

Mielul lui Dumnezeu trebuie urmat

Păstor David Nicola

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Isus.” (Ioan 1:35-37)

În ziua când Ioan Botezătorul L-a prezentat pe Mielul lui Dumnezeu, câțiva ucenici s-au dus după El și au rămas cu El pentru totdeauna (Ioan 1:39). Cine ajunge să-L cunoască pe Domnul Isus nu va voi să se mai despartă de El niciodată.

Astăzi Domnul Isus îi cheamă pe toți oamenii să vină la El și să-L urmeze. Dar, ca și atunci, puțini oameni Îl urmează și mulți oameni rămân nepăsători, în păcatele lor. Domnul Isus nu se impune cu forța în viața nimănui. El bate la ușă, și cine Îi deschide va avea parte de cea mai frumoasă părtășie posibilă, cu Mielul lui Dumnezeu. Va fi cum a fost înainte de a intra păcatul în lume.

Mielul lui Dumnezeu trebuie imitat (Matei 11:29)

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30)

Domnul Isus i-a chemat pe oameni la Sine, dar le-a spus și: „învățați de la Mine”. Dacă intrăm în școala Lui, trebuie să învățăm să devenim ca El, blânzi și smeriți cu inima. Trebuie să avem și gândul pe care l-a avut El, gândul smereniei totale. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:5-8)

Orice ucenic trebuie să devină în timp ca și învățătorul lui. Dacă umblăm cu Mielul lui Dumnezeu în fiecare zi, trebuie să ajungem să semănăm cu El (Galateni 4:19).

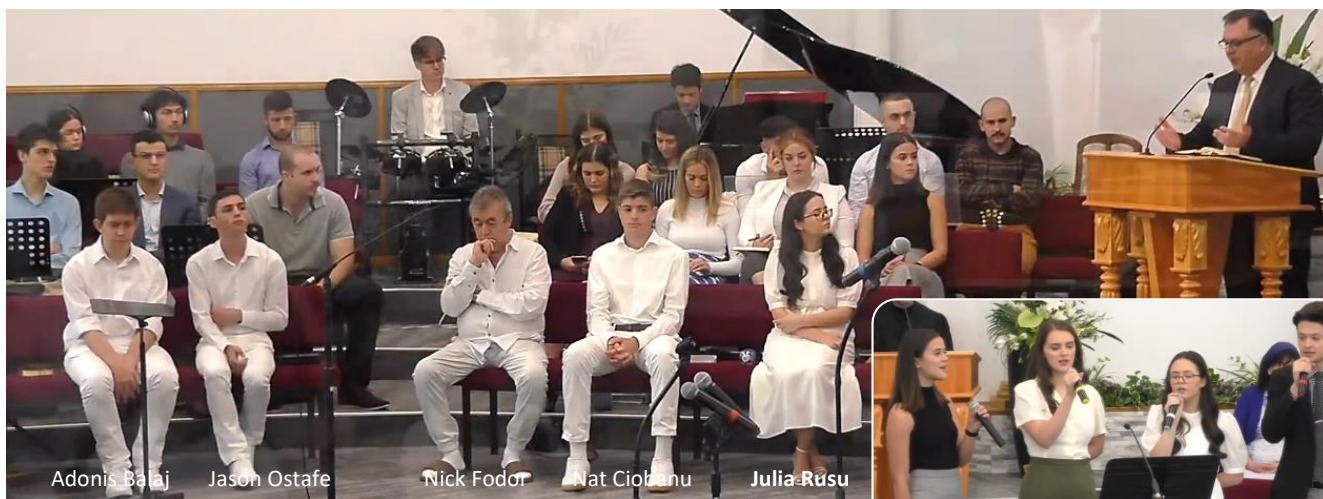
Mielul lui Dumnezeu trebuie vestit

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” (1 Ioan 2:1-2)

Fiecare om mântuit trebuie să devină un martor al Domnului Isus. Ca să ne trăim menirea trebuie să facem ce a făcut Ioan Botezătorul și primii ucenici, care L-au găsit pe Mielul lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul nu era lumina, dar el a mărturisit despre adevărata Lumină. El a știut bine cine nu este și cine este, și care este menirea lui pe pământ.

Domnul Isus, înainte de a se înălța la Cer, a poruncit ucenicilor Săi să meargă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia. Esența Evangheliei era El, moartea și învierea Sa în folosul păcătoșilor. Porunca Lui este valabilă și pentru noi cei de astăzi.

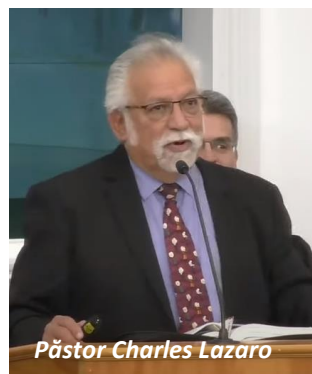
Botez la Prima Biserică Baptistă Română - 14 Martie 2021

Păstor Belciu Busuioc

Păstor Dorel Brîndaș

Păstor Charles Lazaro

Păstor Teofil Ciortuz

În data de 14 Martie 2021, la Prima Biserică Baptistă Română a avut loc un botez nou testamental unde 5 candidați și-au mărturisit credința lor în Domnul Isus. Au fost invitați din Bisericele românești și australiene.

Păstorul Belciu Busuioc a avut un cuvânt de încurajare pentru candidați:

„Este mai multă bucurie în Cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință”. (Luca 15:7)

Bucurați-vă, că nu doar cei care sunt aici se bucură de voi, ci și Cerul se bucură.

Apa în care veți fi botezați este apa morții, ați auzit bine! Astăzi voi faceți un act deosebit. Intrați cu Domnul Isus Cristos în moarte, ieșiți cu Domnul Isus Cristos în înviere, și vă cununați cu Domnul Isus.

Păstorul Dorel Brîndaș de la Biserica Harul, a avut de asemenea cuvinte de binecuvântare:

Îmi place să cred că undeva, în splendorile lui, Dumnezeu scrie în Carte: *„Ei vor fi ai mei, Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc”. (Maleahi 3:17)*

Îmi place să cred că voi, care v-ați decis pentru Domnul și sunteți gata să-L mărturisiți în apa botezului, aveți dorința de a trăi cu Isus, de a fi aproape de Dumnezeu și de a umbla cu Isus în fiecare zi. Botezul este mărturia iertării și începutul unei relații cu Dumnezeu.

Păstorul Charles Lazaro, de la Beaconsfield Baptist Church, predicând în limba engleză, a îndemnat Biserica și pe candidații la botez să trăiască mai mult pentru Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, și mai puțin pentru firea omenească:

Este nevoie de naștere din nou, și când aceasta se face, ceva se schimbă în viața noastră;

„Isus i-a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. Mântuirea nu o face nimeni altcineva decât Duhul Sfânt, iar Dumnezeu nu așteaptă altceva de la voi decât o predare totală în brațul Său.

Actul botezului a fost efectuat de păstorul Bisericii, fratele Teofil Ciortuz, care a avut un cuvânt pentru fiecare dintre candidați: *„Trebuie să te întorci la Dumnezeu. Chiar dacă ai fi savant, tot ai nevoie de Domnul Isus Cristos, să te pocăiești, să fii botezat, să fii plin cu Duhul Sfânt și să-L urmezi pe Domnul în ascultare. Cât încă mai este suflare în noi, cât încă mai respirăm, Dumnezeu ne cheamă pe toți la El”.*

A încheiat serviciul divin fratele păstor Belciu Busuioc, cu chemarea Domnului Isus:

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11:28,29)

CREDINCIOȘIA PÂNĂ LA MOARTE

Păstor Ștefan Mânzat

„...Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10b)

DATORIA DE A FI CREDINCIOȘI LUI DUMNEZEU, DEPENDENȚA NOASTRĂ DE DUMNEZEU.

Aceasta este o datorie pentru orice credincios, oriunde s-ar afla el.

Suntem datori să fim credincioși lui Dumnezeu pentru că fiecare dintre noi depindem de Dumnezeu în toate privințele.

„El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile.” (Fapte 17:25) Noi depindem de Dumnezeu pentru că El este Creatorul și Stăpânul fiecărui om. Depindem de El pentru că noi trăim în lumea lui Dumnezeu. Toate lucrurile pe care noi le folosim le primim de la Dumnezeu.

„El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor...” (Fapte 17:26) Noi, de asemenea, depindem de Dumnezeu pentru că noi trăim în hotarele stabilite de El. Dumnezeu a stabilit pentru mine să fiu născut în România și la vârsta de 50 de ani să ajung în Australia. Și Dumnezeu a stabilit pentru mine ca astăzi, în seara aceasta, să fiu aici, în Lăcașul de închinăciune. Uneori ni se pare că noi am hotărât, dar adevărul este că noi toți trăim în hotarele stabilite de Dumnezeu.

De subliniat este că, alături de locul în care trăim, este hotarul nașterii și hotarul morții. Dumnezeu a hotărât exact când, unde să mă nasc și timpul și locul unde voi muri. Deci, trăind în Hotarele lui Dumnezeu, avem datoria să-l fim credincioși.

„...pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...” (Fapte 17:31) De aici eu am înțeles că fiecare dintre noi avem datoria să fim credincioși lui Dumnezeu pentru că va trebui să dăm socoteală de toată viața noastră, de tot ce am făcut, până și de vorbele noastre, până și de gândurile noastre.

Deci pentru că depindem atât de mult de Dumnezeu, datoria noastră este de a-l fi credincioși. Sunt anumite moduri de manifestare a credincioșiei:

Ascultarea noastră de Dumnezeu este un mod de manifestare a credincioșiei noastre.

„Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: Samuele, Samuele! Și Samuel a răspuns: Vorbește, căci robul Tău ascultă.” (1 Samuel 3:10) Aceasta este credincioșia față de Dumnezeu. Citim Cuvântul lui Dumnezeu nu pentru a învăța ceva teoretic, ci pentru a asculta glasul lui Dumnezeu. Un alt exemplu de ascultare este sutașul Corneliu:

„Am trimis îndată la tine și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui”. (Fapte 10:33) Bine ar fi dacă și noi am avea întotdeauna această atitudine și de câte ori venim la Locașul de închinăciune să ascultăm tot ce ne poruncește Domnul Isus.

Slujirea este o altă manifestare a credincioșiei noastre față de Dumnezeu.

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!” (Matei 24:45, 46) Cred că dorința aceasta o avem fiecare pentru noi înșine, de a sluji Domnului până la venirea Sa.

Statornicia în credincioșie este de asemenea foarte necesară. Suferințele și încercările prin care trecem în viață nu trebuie să ne abată de la credință.

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10)

Credincioșia față de Dumnezeu este un lucru frumos, dar este bine ca această credincioșie să nu fie una de moment, ci să fie până la moarte. Dumnezeu să ne ajute pe fiecare la aceasta. A fi credincios până la moarte, înseamnă să fii credincios toată viața, dar mai poate însemna: „Fii credincios chiar dacă va trebui să mori ca martir pentru credincioșia ta!”.

Necesitatea statorniciei în credincioșie este subliniată și prin faptul că Diavolul și lumea pun la cale tot felul de atracții prin care eventual să distrugă credincioșia noastră, și uneori pun la cale situații grele, periculoase, persecuții și pedepse pentru Biserică, pentru ca să-i intimideze pe credincioși și să-i facă să renunțe la credința lor, dar oricare ar fi situația prin care trecem fiecare dintre noi, cel mai important lucru este să fim credincioși până la moarte, pentru ca, în final, să câpătăm cununa vieții.

CREDINCIOȘIA LUI DUMNEZEU. RĂSPALTA CREDINCIOȘILOR.

Fiecare credincios va primi, după moarte, cununa vieții. Cel ce rămâne credincios nu este în pagubă, pentru că Dumnezeu rămâne credincios față de toți credincioșii Lui. În Biblie sunt multe texte în care ni se vorbește despre credincioșia lui Dumnezeu față de noi. Este important să nu uităm că mai înainte ca Dumnezeu să ne ceară nouă să-l fim credincioși, a fost El credincios față de noi. Nu putem să descriem în cuvinte cât de mare este credincioșia lui Dumnezeu față de noi. Iată cuvintele profetului Ieremia, în Plângerile lui Ieremia 3:21-23:

„Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare!”.

Dumnezeu este credincios față de noi nu doar teoretic, ci ca Mântuitor. El a pregătit o mântuire prin Domnul Isus Cristos pentru toți oamenii. Când a pus condiții la mântuire nu au fost în funcție de cât ești de bogat, El a pus condiții accesibile tuturor: Să crezi în Domnul Isus Cristos și să-L ascuți. Lucrul acesta îl poate face oricine.

Credincioșia lui Dumnezeu reiese din cuvintele Domnului, pe care le găsim în Evanghelia după Ioan 6:39:

„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Orice om, cât de simplu, de sărac sau păcătos ar fi, este primit de Domnul Isus Cristos, dacă vine la El.

Dumnezeu este credincios ca stăpân. Dacă Dumnezeu este credincios ca Mântuitor, nu pot să nu spun că El este credincios și ca Stăpân. El este stăpân a tot ce există. Ca să înțelegem credincioșia lui Dumnezeu ca stăpân, să ne uităm la Matei 19:27,28, unde apostolul Petru Îl întreabă pe Domnul: *„Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?”.* „Isus le-a răspuns: *Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică .”* Dacă cineva cheltuiește și pierde ceva pentru Dumnezeu, El, ca stăpân peste toate lucrurile, va răsplăti însutit.

Dumnezeu este credincios și ca tată. El se îndură de copiii Lui, El îi ocrotește pe credincioșii Lui, caută fericirea copiilor Săi. *„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El.”* (Psalm 103:13) Promisiunea Domnului din cartea Apocalipsa 2:10 se aplică tuturor credincioșilor: *„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”.* Asta este ceea ce ne cere Domnul și ceea ce Domnul ne promite tuturor. Dumnezeu să ne ajute pe toți să răspundem cu credincioșie la credincioșia lui Dumnezeu, pentru ca să putem beneficia de promisiunile pe care le face Dumnezeu credincioșilor Săi. Amin!

BINECUVÂNTARE LA PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA

În seara zilei de 14 Martie 2021, după ce cu câteva ore înainte ne-am bucurat la sărbătoarea de botez în care cinci persoane au mărturisit credința lor în Domnul Isus și ne-am pus mâinile peste ei cerând binecuvântarea Domnului în viața lor, la serviciul de seară am cerut binecuvântarea Domnului peste micuțul James Alexander care a fost adus la casa Domnului de părinții Alexandru și Andreea Tuchlei.

Născut în vreme de pandemie, dar într-o țară prosperă din punct de vedere material, micuțul James, ca și toți copiii și noi ceilalți, toți avem nevoie de binecuvântarea Domnului în viața noastră și de protecția mâinii Sale atotputernice. Pe lângă păstorul Bisericii, Teofil Ciortuz, care a oficiat actul de dedicare a copilului, au cerut binecuvântarea în rugăciune părinții și păstorii Busuioc Belciu și Cornel Tuchlei, bunicul din partea tatălui, iar bunicul pe linie maternă, fratele Vasile Porumb, a imortalizat momentul fotografiind spre aducere aminte.

Domnul să fie lăudat pentru orice bucurie care ne este dată.

Păstor Teofil Ciortuz

Foto Iacob Cerbu

Forța Învierii

Pitt Popovici

Invierea Domnului Isus s-a săvârșit de o forță nepricepută de mintea omenească. Îi compătimesc pe savanții ce tăgăduiesc Învierea. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar ei vorbesc despre lucruri pe care nu le cunosc.

E ca și cum ai pune pe un hotentot din Africa de Sud să vorbească de dezagregarea atomului și el nici nu știe ce e atomul. Tot așa cei ce se ocupă doar cu elementele materiei, care n-au reușit să se ridice mai sus de gunoarele pământului, nu pot sau nu vor să creadă că mult dincolo de acestea există forțe spirituale.

Există forțe dumnezeiești. Există forțe drăcești. Un absolvent al unei facultăți a fost dus de un prieten la ședințe de spiritism. Ajuns la Chicago, s-a pocăit și ne povestea cum duhurile rele când veneau, făceau o gălăgie infernală în podul casei, iar lui i se înfiora carnea. Îndrăcitul din Gadara a fost legat cu lanțuri, dar le sfărâma pe toate. Se tăia în carne, dar nu se putea elibera de legiunea de draci. De aceea e bine să nu tăgăduiești ce nu cunoști. De altfel, chiar și necredința este o cătușă a forțelor întunericului, de care numai Cristos Cel înviat te poate scăpa.

Când cineva crede că Domnul Cristos a înviat dintre cei morți, devine și el înviat pentru Dumnezeu, devine născut din nou prin Duhul Sfânt (Ioan 3:1-8) și toată comportarea i se schimbă. Atunci începe adevăratul creștinism. Despre omul care trăiește în păcat, Biblia spune că e mort față de Dumnezeu. Numai după ce e înviat din punct de vedere spiritual el se bucură de noua viață, îl ascultă pe Domnul și îi mulțumește pentru jertfa Sa de la Calvar.

Aș vrea să îți verifici viața de credință. Nu vreau să fii pierdut pentru veci de veci. Cristos Domnul a făcut totul pentru mântuirea ta, dar nu te forțează cu ea, ci tu trebuie să fii gata să o primești. Omul nu este gata să primească mântuirea până nu își dă seama că el e deja condamnat de Dumnezeu pentru necredința lui (Ioan 3:18). Numai când își dă seama de această gravitate a stării sale în fața lui Dumnezeu, atunci se smerește, se pocăiește, își cere iertare ca fiul risipitor.

Forța învierii Domnului este forța de vestire a Evangheliei. Așa a fost în dimineața aceea și așa se manifestă de-a lungul veacurilor. Tot misionarismul a țâșnit din această forță ce nu a putut fi stăvilită. În cartea „*Martirii din catacombe*” de R.W.De Haan, se istorisește cum *Marcellus*, un ofițer roman din *Tabăra Pretoriană*, însărcinat cu arestarea creștinilor, fiindcă dorea să știe cine sunt și ce cred creștinii, a pătruns în catacombe. Credința lor în Cristosul care a murit pentru păcatele lor și a înviat dintre cei morți, precum și traiul lor în toată curăția, trai ce era în directă contradicție cu ceea ce se vorbea despre ei, l-au făcut și pe el să devină creștin. Jarul dragostei divine l-a aprins. Jarul acesta a aprins pe *Cromațiu*, prefectul Romei, care a condamnat la moarte pe mulți creștini, dar după o vreme, a devenit el însuși creștin. Deviza lui Cristos Domnul este: „*Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!*”.

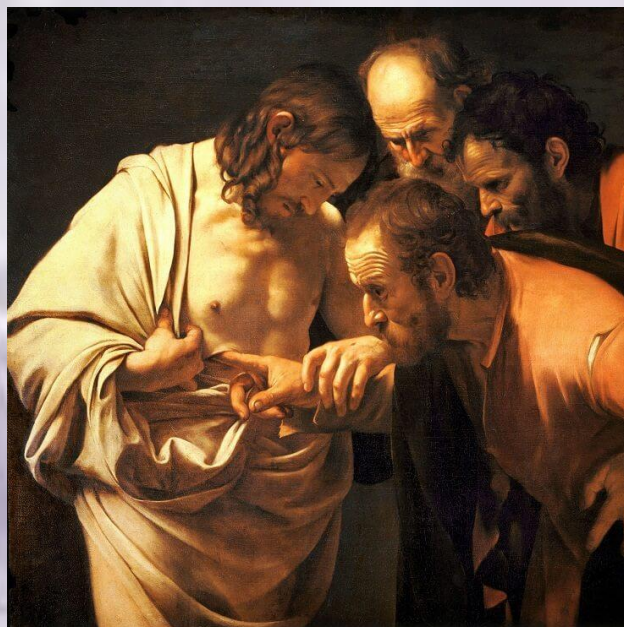
Și forța aceasta a fost demonstrată de șiragul mare de martiri, care au fost gata să moară pentru credința lor în Cristos Domnul. Apostolul Petru a fost răstignit cu capul în jos, Pavel și-a pus capul pe butuc și securea călăului i l-a despărțit de trup, Laurențiu a fost pus pe grătar și prăjit. Mii și milioane au fost sfâșiați de fiare, arși pe rug, decapitați, străpunși cu săgeți sau împușcați fiindcă l-au urmat pe Cristosul înviat. Această forță l-a determinat pe Martin Luther să zică celor ce îl îndemneau să nu meargă la Dieta catolică de la *Worms*, dar el a fost neclintit și a spus că se duce: „*Chiar dacă între Wittemberg și Worms ar fi un incendiu cu flăcările până la cer, sau dacă în Worms ar fi atâția draci câte țigle sunt pe case*”. El a mers. Și Domnul i-a purtat de grijă.

(continuare la pag.16)

CÂND NECREDINȚA SE TRANSFORMĂ ÎN Credință Mântuitoare

Păstor Cornel Ghiță - Maranata, Melbourne

Privind atent la Toma, la reacția lui după ce a auzit mesajul învierii, la neputința lui de a crede adevărul glorios al învierii și la experiența prin care a ajuns să mărturisească din toată inima că Isus Cristos este Domnul și Dumnezeuul lui, putem învăța o lecție deosebit de importantă privind transformarea binecuvântată care are loc atunci când un om dintr-o stare de necredință ajunge să manifeste credința mântuitoare. Când necredința se transformă în credință ?

1. Atunci când îți mărturisești sincer necredința

Toma a avut tăria să-și mărturisească necredința. Nu este ușor să fii singur împotriva curentului, nici chiar atunci când este vorba să-ți mărturisești necredința într-un context creștin. Trebuie apreciată sinceritatea lui Toma. El nu pretinde a fi ceea ce nu era. În mijlocul ucenicilor și a femeilor care erau plini de bucurie că L-au văzut pe Mântuitorul, Toma își mărturisește sincer necredința lui.

2. Atunci când cauți dovezi concludente și ești deschis în a-ți schimba atitudinea.

Aceasta este dovada sincerității lui Toma. Toma a ascultat atent și a analizat ceea ce i-au spus prietenii lui. Nu a putut să creadă, dar știa exact ce anume l-ar putea face să creadă că Isus a înviat din morți. Sunt oameni care se declară necredincioși, dar niciodată nu au citit sau nu au ascultat atent mesajul învierii. Sunt atât de mulți oameni care se declară sceptici cu privire la adevărul Evangheliei, dar dacă îi întrebi de ce informații ar avea nevoie pentru a crede, nu pot să-ți spună nimic. Acest fel de oameni de fapt nu vor să creadă.

3. Atunci când Domnul Isus se apropie de tine și-ți vorbește.

Domnul Isus se apropie astăzi de noi și ne vorbește prin :

- * Sfânta Scriptură.
- * Natura înconjurătoare.
- * Conștiință.
- * Circumstanțe.

Elihu, în cartea Iov, spune : „Dumnezeu vorbește însă când într-un fel, când în altul, dar omul nu ia seama”. (Iov 33:14)

Dragul meu, tu ești atent când Dumnezeu îți vorbește?

Noaptea durerii

Petru Dugulescu

Își țesea tăcerea nopții
Pânza neagră prin măslini,
Iar pe infinitul bolții,
Palid pâlpâiau lumini.

De când timpul prins în ore
Toarce firul început,
Nopți mai pline de durere
Decât asta n-a avut.

Și oricâte se vor strânge
În noian de luni și ani,
N-or mai auzi cum plânge
Un Isus în Ghetsimani.

Zboară-un înger cu solia
Printre aștrii-n veșnic mers,
Să anunțe băătăia
Cea mai grea din univers.

De pe tot cuprinsul firii,
Din hotar până-n hotar,
Toată vina omenirii
Curge-acum într-un pahar.

Iadul își arată colții -
Lupta se va da în duh,
Fluturau mahrama morții
Mii de demoni prin văzduh.

Picura în stropi durerea
Chipului schimonosit.
Glasul Lui spărgând tăcerea
Striga, striga îngrozit:

„Tată, de e cu putință
Fă să treac-acest pahar,
De nu, fie a Ta voință,
Îl voi bea, deși-i amar!”

Și-a băut Isus paharul
Plin cu moartea lumii-ntregi,
Și-a urcat Isus Calvarul
Pentru tine, înțelegeți?

Definiția Învierii

Petru Dugulescu

Învierea este al iubirii însemn
Cu literele morții săpate pe-un lemn,
Funestul sfârșit al adamicei firi
Și începutul celest al unei noi omenirii!

Învierea e bobul de grâu ce-a murit,
În sute și mii de spice rodit!
Ea-i ghiocelul ieșit din noroi
S-alunge tristețea și iarna din noi.

Învierea e leacul din sânge și răni
Cu care străbați a văzduhului vămi,
Ecou peste veacuri, mirific izvor,
E singura șansă a celor ce mor!

E dulcea speranță în nopți de coșmar
Când patul dogoare de-al bolii pojar,
Semnal de trompetă și cor îngeresc
Când viii și morții-n văzduh se-ntâlnesc.

Învierea rămâne discursul rostit
Prin Logosul veșnic din Ceruri venit.
În trupul terestru ca noi fu la fel...
C-apoi să ne facă pe noi ca și El!

E legea de viață, de Duh și de har
Ce-n timp și în spațiu nu are hotar;
Nu poți s-o cuprinzi, dar poți s-o primești
Ca-n viață și-n moarte să știi cine ești!

Richard Wurmbrand... Martirul viu

Vestea m-a întristat profund. Visasem cu ochii deschiși că am să pot să-l strâng odată în brațe. Și să îl rog să-mi pună mâna pe cap, să rostească o binecuvântare. Crescusem cu cărțile sale. Cu predicile sale. Cu citatele sale celebre. Și învățasem din iubirea sa zi de zi. Era cel mai renumit păstor român, cel mai tradus scriitor român al tuturor timpurilor (în peste 80 de limbi), atât de cunoscut pe mapamond, dar evitat în România culturală, pentru greșeala de a fi protestant. Era Richard Wurmbrand.

Considerat de Kremlin cel mai mare dușman al comunismului, singurul român care s-a clasat vreodată în top 70 de personalități ale lumii, a creat națiunea în dimensiunea curajului. „*Martirul viu*” și-a oferit bucăți de pâine săptămânală colegilor suferinzi din celulă, a renunțat la medicamentele sale pentru tinerii bolnavi din pușcărie (după modelul în care „*sfântul închisorilor*” – Valeriu Gafencu a procedat cu el), a declarat întotdeauna la anchete (sub tortură!) numai nume scrise pe crucile cimitirelor, a introdus în spatele *Cortinei de Fier* literatură religioasă, alimente și îmbrăcăminte, a tipărit și înmănat Biblii soldaților ateii ai Armatei Roșii care invadaseră România postbelică, iar pe unii i-a convertit. A fost maratonist. Iar noi, pietoni...

Probabil, actele de curaj ale apostolului închisorilor nu încap într-o bibliotecă. A fost o torță care-a aprins zeci de mii de torțe. A fost un om al iubirii. Iar iubirea nu e iubire, dacă nu e jertfită. Spunea că, atunci când vom ajunge în ceruri, vom fi uimiți să vedem că Dumnezeu ne va prezenta niște trupuri frumoase. „*Cine sunt Doamne?*” „*Așa arătați voi dacă umblați fiecare clipă cu Mine pe pământ!*” Adică gata de jertfă în orice loc, în orice clipă...

Erudit desăvârșit, evreul care a îmbrățișat creștinismul a scris, a predicat, a cutreierat pământul. A învățat milioane de oameni despre Împărăția Cerurilor. A fost asemeni Mântuitorului Lui.

S-au împlinit 20 de ani de când, cel ce-a mângâiat lanțurile „*subteranei*” pentru Cristos, s-a dus în veșnicie. Mi-a părut rău că nu l-am întâlnit pe pământ decât în duh. Dar am să-l văd într-o zi, în Ceruri.

Cum putem să ne păstrăm pururea sfinții, martirii printre noi? Trăind ca ei, făcând ca ei, umblând ca ei. Nu îl uitați pe Wumbrand! Dacă-l veți uita, va muri a doua oară!

Doamne binecuvântează memoria lui Richard Wurmbrand! Și mai scoate dintre noi martori ca el!

Nicolae Geantă - 19 februarie 2021

Cel înviat revarsă har

H. A. Ironside (1876 – 1951)

Deci, după ce au mâncat, Isus i-a spus lui Simon Petru: „*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?*”. El i-a spus: „*Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc*”. El i-a spus: „*Paște mieluleii Mei*”. (Ioan 21:15)

După învierea Sa, Domnul a avut o întâlnire personală cu Petru. El i-a trimis un mesaj special prin femei în dimineața învierii (Marcu 16:7), însă i s-a arătat în mod personal mai târziu (Luca 24:34). Un vâl a fost tras peste această întâlnire sacră, însă nu ne îndoim că ea a constituit mijlocul de restabilire a sufletului lui Petru și de întărire a inimii lui. Acum vedem restabilirea sa publică și confirmarea sa în slujba de apostol. Experiența sa de aici cu siguranță că nu a fost uitată niciodată de Petru.

Ea a descoperit grija tandră a Domnului față de cel care se lepădase de trei ori de El și pe care acum l-a condus la o întreită mărturisire a credinței și a dragostei lui. De asemenea, Domnul l-a asigurat că într-o zi avea să meargă în închisoare și la moarte pentru El. Niciodată n-avea să mai fie Petru rușinat de legătura sa cu Domnul Isus. Dimpotrivă, el avea să înțeleagă pe deplin faptul că orice binecuvântare, temporală sau veșnică, se găsea în El, pentru că „*În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți*” (Fapte 4:12). Chiar și marele păcat de a-L tăgădui și de a-L crucifica pe Cel Sfânt și Drept (Fapte 3:14,15) putea fi iertat pe deplin, dacă cel vinovat se întorcea la Dumnezeu cu pocăință și căuta iertarea păcatelor în numele Lui: „*Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare*” (Fapte 3:19).

De asemenea, prin această experiență au învățat și ceilalți apostoli că nu aveau niciun motiv să-l trateze cu rezervă pe fratele lor care greșise; căci dacă Cristos, de care el se lepădase, și-a exprimat într-un mod atât de deschis încrederea în Petru, și ei puteau să-l considere pe deplin restabilit în slujba pe care părea că o pierduse.

BISERICA BAPTISTĂ HARUL, MELBOURNE BINECUVÂNTARE

Cu ajutorul Domnului în data de 21 Martie 2021, Biserica Harul s-a bucurat de un moment solemn ce a avut loc în familia Dumiter. Soții Matthew și Michelle au adus darul primit din partea Domnului, pe micul Lucas, la binecuvântare. Fratele păstor Dorel Brîndaș, care a oficiat actul binecuvântării, a citit din Numeri 6:24-27 una dintre binecuvântările pe care le-a lăsat Dumnezeu pe paginile Scripturii.

Bucuria a fost deplină și prin prezența oaspeților și a fraților din alte Biserici, care au împodobit serviciul cu cântări și laude la adresa lui Dumnezeu. Pentru această lucrare și pentru toate ocaziile pe care ni le dă spre a ne bucura de măreția Sa, se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu și să Îi aducem o închinare din toată inima.

Correspondentă Sarah Văran

BISERICA PENTICOSTALĂ ROMÂNĂ PHILADELPHIA MELBOURNE „Vom cânta cu bucurie înaintea Domnului!”

Cu bucurie, înaintea Domnului, Biserica Penticostală Philadelphia se pregătește pentru Cina Domnului. „Aceasta este o zi a mulțumirii, a recunoștinței pentru că împărtășirea din trupul și sângele Domnului înseamnă mulțumire, recunoștință pentru tot ceea ce a făcut Domnul în viața noastră, a fiecăruia. Să-I mulțumim pentru tot ceea ce a făcut, pentru tot ceea ce face, dar să avem și perspectiva aceasta, că Dumnezeu are și viitorul, și mai presus de toate are în vedere veșnicia noastră.

Cina Domnului transmite mesajul veșniciei: Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:54). Acesta este un mesaj puternic pe care trebuie să-I credem din toată inima. Slăvit, onorat și binecuvântat să fie Numele Domnului.” Păstor Gabi Izsak

DE CE PLÂNGI...?

Nu plânge... Simion Cure

După o ședere de trei zile în împărăția morții, a venit și dimineața învierii. Această dimineață nu a fost însă numai o dimineață a biruinței și gloriei, ci a fost și o dimineață a bunelor intenții. Maria îl căuta, rugând pe presupusul grădinar să-i spună unde L-a pus, ca să-L poată lua. Un alt grup de femei plănuiseră să ungă cu miresme trupul Aceluia care le-a făcut mult bine. Pe drum ele și-au adus aminte însă, că intrarea la mormânt este baricadată de o piatră mare pe care ele nu o puteau urni din loc și se întrebau:

„Cine ne va prăvăli piatra?”.

Drumul era cunoscut, gândurile erau nobile, dar în calea realizărilor apărea o piatră a imposibilului.

După două mii de ani îi este dat omenirii să constate că drumurile sunt binecunoscute, că bunele intenții nu lipsesc, dar că și valurile mării dispar în luptă cu stânca lor.

Fiul lui Dumnezeu, în lupta Sa pe pământ, n-a fost scutit de confruntări cu diferite pietre. La învierea lui Lazăr a trebuit dată la o parte o piatră. La Nazaret necredința locuitorilor s-a transformat într-o piatră care a împiedecat lucrarea lui Dumnezeu. Nimeni nu este scutit de pietre și obstacole pe cale, și în confruntarea cu ele ne întrebăm:

„Cine ne va răsturna aceste pietre?”.

Apostolul Pavel avea o piatră în el însuși, fapt care l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine, cine mă va scăpa...?”.

În mijlocul acestor strigăte de disperare o șoaptă a Harului ceresc ne spune: „Nu plânge!”. (Apocalipsa 5:5) Cel înviat va rezolva toate problemele cu care vii înaintea Lui. „Caută-mă în ziua necazului tău”, a zis El. Caută să-L cunoști pe El, puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, făcându-te asemenea cu moartea Sa. (Filipeni 3:10) Și în acest caz pietrele neputinței omenești nu vor lipsi, dar nu uita, ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.

Cristos a înviat și este viu în vecii vecilor! El este taina rezolvării tuturor neputințelor și taina biruinței. „De ce plânge?”. Poate ai uitat că El este viu? Recunoaște-L în toata căile tale, El îți va netezii cărările indiferent de felul și mărimea pietrelor cu care te întâlnești pe cale. (Proverbe 3:6)

Crede cuvintele Celui Înviat când zice:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18)

A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon și, după ei toți, ca unei stărpituri, mi S-a arătat și mie. (1 Corinteni 15:18) Ți S-a arătat El, oare, și ție?

Fie ca bucuria învierii să inunde sufletele voastre și să vă dea fericirea adevăratelor sărbători.

Acesta este ultimul articol pe care fratele Simion Cure l-a scris înainte de a pleca în Țara fără lacrimi.

Din arhiva fratelui Emanoil Crăiță Mândră

Dulce ca zahărul

Despina Bulmer, Perth, WA

Mai erau cinci minute până să înceapă ora. Copiii de clasa a V-a alergau prin sală gălăgioși, dar și emoționați. La ora 16 fix aveau testare la Religie. Când a intrat profesoara, tot freamătul ca de pădure în furtună s-a transformat într-o liniște de deșert tropical.

„Aș vrea să răspundeți cu cuvintele voastre, simple, la două întrebări:

1. Cine este Dumnezeu?

2. Cum știți că Dumnezeu există, dacă nimeni nu l-a văzut?”.

În 20 de minute toți copiii au finalizat lucrarea. Profesoara le-a citit pe rând. 29 de lucrări erau repetitive. Cuvintele parcă erau aceleași: „Dumnezeu e Tatăl nostru”; „a făcut Pământul..., marea și tot ce există...” Dar a treizecea? E lucrarea lui Gheorghită. Un pic blond. Mărunțel.

„Vino și citește-ți lucrarea în fața clasei”, i-a spus învățătoarea. Copilul vine șovăielnic.... Se temea de o umilință în fața colegilor. Lacrimile îi inundă obraji. Învățătoarea îl încurajează. Elevul începe citirea sughițând: „Dumnezeu este ca zahărul pe care mama îl pune în fiecare dimineață în ceai la micul dejun. Eu nu văd zahărul în ceașcă, dar dacă mama nu îl pune, simt imediat că lipsește! Așa este și Dumnezeu.

Chiar dacă nu-L vedem. Dacă El nu este în viața noastră, viața este amară și nu are gust”. Sala a explodat în aplauze.

Profesoara i-a mulțumit lui Gheorghită și a completat:

„Vedeți copii, ceea ce face din noi înțelepți nu e să cunoști multe lucruri. Ci să fim simpli, dar să știm că Dumnezeu face parte din viața noastră”.

Filosofii se chinuie să-L definească pe Dumnezeu cu idei, să-L cuprindă în concepte. Pictorii îl scot din minte și-L aștern colorat pe pânze. Iar noi, muritorii, tot nu înțelegem... Dumnezeu nu e un concept greoi. E simplu ca și cămașa lui Cristos. E respirabil ca aerul proaspăt de ianuarie. E dulce ca zahărul! Numai că nu poți să știi toate astea decât dacă l-ai gustat mai întâi! Vrei să trăiești frumos, să trăiești înțelept? Nu uita să pui Zahăr în viața ta!

BOTEZ LA BISERICA PENTICOSTALĂ TABOR, MELBOURNE

28 Februarie 2021 - Sărbătoare la Biserica Penticostală Tabor! Tânăra Jennifer Dascaluc, în vârstă de 19 ani, și-a mărturisit credința în Domnul Isus primind botezul în apă.

În urmă cu un an mama ei a avut cancer, doctorii nu i-au dat nici o șansa, și atunci Jennifer s-a rugat Domnului și a promis că dacă o va vindeca pe mama ei va face legământ cu Domnul, să-L slujească și să-L iubească toată viața ei.

Dumnezeu a ajutat-o să-și împlinească promisiunea și a vindecat-o pe mama ei. Jennifer s-a ținut de cuvânt, a vorbit cu păstorul Mircea Cîmpeanu, mărturisindu-i credința și dorința de a fi botezată. Botezul a fost stabilit pentru Aprilie 2020, dar a trebuit să fie amânat din cauza pandemiei. Iar acum, când restricțiile s-au mai ușurat, Jennifer a fost fericită fie botezată. Botezul a fost oficiat de către păstorul Mircea Cîmpeanu.

A fost multă bucurie în Biserică, dar s-au bucurat și îngerii în cer.

Correspondentă Luiza Cîmpeanu

FORȚA ÎNVIERII

(continuare de la pag 12)

Pitt Popovici

Am înșirat aici o seamă de dovezi pentru tine, căci aș vrea ca și tu să-L cunoști cu adevărat pe Domnul Isus Cel înviat, să fii mântuit de El și să trăiești cu El, să calci pe urmele Lui. A fi creștin nu e de ajuns să fii trecut în registrul unei Biserici, ci e necesar ca prin pocăință și credință în jertfa Lui, să primești acum iertarea păcatelor, să-l predai Lui viața ta rea, ca să ți-o schimbe prin Duhul Sfânt și apoi să trăiești spre gloria Sa, ca să ajungi în gloria veșnică împreună cu El. Aș vrea să te întâlnesc acolo sus ! O, Doamne, ajută-ne!

Cristos Biruitorul e urmat azi de milioane și milioane, de un șirag nesfârșit. Toți dușmanii Lui, care nu vor să creadă că a înviat, sunt sortiți să ajungă la concluzia la care au ajuns fariseii în ziua de *Florii*: „*Vedeți că nu câștigăm nimic; iată că lumea se duce după El!*” (Ioan 12:19). Și într-o zi vor fi judecați de El. Atunci vor regreta că au fost tăgăduitori ai învierii Lui, fie cu vorba, fie cu fapta, dar atunci va fi prea târziu.

Ferice de toți cei care cred în Cristos Domnul Cel înviat și, în mijlocul unei lumi păcătoase, ei trăiesc o viață de sfinți pe pământ îndemnându-i și pe alții, oricât de căzuți ar fi, să primească în dar, prin credință, mântuirea și viața veșnică prin Cristos Domnul. Eternă Glorie Celui înviat și care este viu în vecii vecilor!

EXPOZIȚIE DE PRĂJITURI CU VÂNZARE

Asociația Revista Speranța, în colaborare cu Bisericile Baptiste și Penticostale din Melbourne, organizează o expoziție de prăjituri cu vânzare. Scopul acestei acțiuni este strângerea de fonduri pentru ajutorarea lucrării misionare cu copiii, a Bisericii din Tariverde, județul Constanța. Amănunte în ediția următoare a Revistei Speranța, sau la telefon: Aneta 0402923268.

**EVENIMENTUL VA AVEA LOC LA PRIMA BISERICĂ BAPTISTĂ ROMÂNĂ DIN AUSTRALIA,
136-149 REEMA BLVD., ENDEAVOUR HILLS, SÂMBĂTĂ 22 MAI, ORA 5:00PM.**

Invităm surorile și frații să participe cu prăjituri, torturi, plăcinte, etc., care vor fi expuse spre vânzare.

Tema acestei frumoase pilde a Noului Testament este cea a căinței și a întoarcerii la calea cea dreaptă. Trei sunt personajele acestei parabole: fiul rătăcitor, fratele fiului rătăcitor și părintele acestuia, fiecare întruchipând o anumită atitudine față de aproapele nostru. Să vedem ce prezintă pilda.

Un părinte avea doi fii. Fiecare a primit partea lui de moștenire, dar fiul cel mic, nechibzuit fiind, și-a luat lumea în cap, a plecat de acasă și a cheltuit toată avuția în petreceri și destrăbălare. A ajuns, până la urmă, într-o cruntă mizerie, tocmindu-se păstor al unei turme de porci. Cuprins de remușcări, dar și de oarece edificări, se întoarce acasă cu gândul că ar fi fericit dacă ar ajunge argat în casa părintească. Spre uimirea sa, tatăl îl primește cu mare fast, dându-i veșminte curate și pregătind o masă mare, pentru care a sacrificat vițelul cel gras. „Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm, și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.” (Luca 15.23-24) Fiul cel mai mare, văzând toate acestea, s-a simțit nedreptățit întrucât el, cu toate că fusese credincios tatălui său, nu se bucurase niciodată de atâta cinstire. La reproșurile sale, tatăl lasă să se înțeleagă că întoarcerea acasă și recuperarea unui păcătos socotit pierdut este de mare folos și trebuie să constituie un prilej de mare bucurie.

Pilda fiului rătăcitor exprimă ideea că pocăința nu este niciodată prea târzie, cu condiția ca aceasta să fie sinceră și deplină. Valoarea pedagogică a acestei pilde rezidă în asumarea inteligentă și matură a rătăcirii, a pierderii, pentru moment, a reperelor. Creștinismul vine cu o perspectivă aparte asupra păcătuirii. Păcatul, în măsura în care este pasager, poate deveni sursă și reazem întru perfecționare, prilej de reorientare și înaintare pe drumul cel drept. Conștientizarea unei stări de fapt reprobabile este începutul îndreptării noastre. Fără acest „grad zero” al iluminării de sine nu există nici reconversie morală și nici un început concret.

Cine este fiul rătăcitor? Este omul mânat de voluptatea aventurii, de dorul de ducă, de mirajul țării îndepărtate. Este fiul neascultător, care forțează tiparele bunei purtări. Este cel care nu a învățat încă din greutăți, dar este capabil de această învățare. Este cel care caută obstacolul, ocazia pentru a se ilumina. Are însă o mare calitate: experiența limită îl trezește, îl înfrumusețează și înnobilează spiritual, „venindu-și în fire”. Mai mult decât atât, el este gata de pocăință, de acceptare a unui statut inferior, dar în casa sa, a părintelui său. Dorul întoarcerii acasă este însoțit de căința sinceră: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15:18-19).

Cine este tatăl fiului rătăcitor? Este prototipul părintelui, este „tatăl generic”, un fel de Dumnezeu, a toate înțeleghător, iertător. Este marele pedagog, capabil de a converti situația de păcătuire în prilej de îndrumare și formare. Este părintele ce privește „cum se cuvine” fapta fiului său: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare” (Luca 15:22). Este tatăl ce valorifică o situație limită spre un scop nobil: copilul pierdut să se regăsească. Este pedagogul care folosește singura cale de îndreptare în situația dată: pedeapsa „pozitivă”. Nu prin depozitare sau descalificare, ci prin dăruire și primenire.

Cine este fratele fiului rătăcitor? Este un personaj important al acestei pilde, trecut cu vederea destul de ușor. Este omul conformist, ascultător de porunci dar și dornic de a extrage foloase din acestea. „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei” (Luca 15:29). Este prototipul individului orgolios, care oferă cu condiția să primească în aceeași măsură. De la el putem învăța că resentimentul ne face rău, situându-ne cum nu se cuvine față de cel ce a păcătuțit. Înțelegerea aproapei și îndurarea sunt calități ce trebuie să prevaleze în fața egoismelor noastre. Fratele fiului rătăcitor ne propune următoarea întrebare: cine păcătuiește cu adevărat, cel ce a trecut de păcat sau cel ce se agață de el pentru a-l coborî pe semenul său?

Oricum, de la fiecare protagonist al acestei parabole avem de învățat câte ceva: de la fiul rătăcitor - că oricât de „rătăciți” am fi, putem descoperi Calea; de la tatăl acestuia - că toți fiii, indiferent de căderile lor, trebuie așteptați, primiți, primeniți cu iubire pe măsura căderilor lor; de la fratele fiului rătăcitor - că putem deveni „mici”, cu toată credința noastră arătată, dacă nu îi înțelegem pe cei care au păcătuțit, dar au avut forța să-și revină...

Pitt Popovici

(continuare
din ediția trecută)

Din tașca lui Radu

După o perioadă de timp de la pocăința lui Andrei Morari, Duhul Domnului a trezit în el dorința să spună de mântuire și fratelui său care trăia în *Bulgaria*. Cum el încă nu cunoștea bine Biblia, l-a rugat pe fratele Radu să-l însoțească. Fără să stea mult pe gânduri, acesta a acceptat. Astfel, au luat un vaporăș de la *Cernavodă* la *Turtucaia* și după opt ore au ajuns la destinație. *Turtucaia* a fost cel dintâi loc din *Cadrilater*, unde s-au pocăit câțiva români și au căutat să trăiască în conformitate cu învățătura Cuvântului Sfânt.

Întâlnirea dintre cei doi frați Morari a fost plină de căldura dragostei. Fratele Andrei a spus fratelui său cum el, după ce a auzit Evanghelia, și-a dat seama că e păcătos, că merge spre iad. L-a împărtășit cum a fost frământat în sufletul lui din pricina aceasta, cum într-o zi a pus capăt trăirii în păcat, s-a pocăit înaintea lui Dumnezeu și cum apoi a primit pacea sufletului. Pentru celălalt toate acestea au fost o mare surpriză și era curios să știe toate amănuntele. Atunci fratele Radu a luat Biblia pe care o avea totdeauna cu el, a deschis-o și i-a arătat că mântuirea, iertarea păcatelor se poate primi prin credință în jertfa Domnului Isus, care a murit în locul nostru al tuturor. Cu o seamă de texte, i-a vorbit despre bogăția harului lui Dumnezeu, cum orice păcătos, fără să merite, poate primi mântuirea sufletului, dacă se pocăiește și părăsește păcatul. Apoi i-a citit alte texte, care arată că Dumnezeu schimbă viața celui care se predă în mâinile Sale. Au discutat aproape toată noaptea,

Taşcă împreună cu soția sa în costume
iar dimineața în zori au plecat din nou la drum. Ca să facă puțină economie, căci amândoi erau săraci, au luat-o pe jos până la *Silistra*, cale de vreo 16 ore, iar de acolo au luat vaporul la *Cernavodă*. Erau frânți de oboseală, dar bucuroși că au putut împărtăși vestea Evangheliei unui suflet în *Bulgaria*.

Așa tânărul Radu a aflat că pe pământul *Bulgariei* trăiau, pe acea vreme, cam un sfert de milion de români. Ei erau stabiliți acolo de pe vremea împărăției *româno-bulgare* din anul 1186 sub frații *Asanești*. Sunt acolo comune întregi de români. Așezări mai compacte se află între *Plevna* și *Samovit*, în zona *Rusciucului*, în *Cadrilater*, în jurul *Sofiei* și în *Macedonia*. Gândul că și acești români au nevoie de mântuire a

început să-l frământe pe fratele Radu.

Deși nu avea nicio pregătire teologică, deși nu a stăruit nimeni de el să caute acele localități și deși nu era nicio societate misionară sau o Biserică să-i asigure măcar cheltuielile de drum, dacă nu și întreținerea, el a fost atins cu cărbunele aprins de pe altar, ca și *Isaia*, și nu putea să facă altceva decât să plece.

Dragostea pentru cei din neamul lui aflați pe alte meleaguri și despre care era convins că au nevoie de mântuire, l-a făcut să treacă granița și să meargă, din loc în loc, apostolește, să le vestească Evanghelia. Aceasta a fost în anul 1904. Fiindcă era tinerel, având doar 20 de ani, l-a rugat insistent pe cumnatul său, *Vasile Brad*, tatăl sorei *Lidia Andrișan* din *Riverside, California*, să meargă cu el. Au luat vaporul de la *Cernavodă* la *Samovit*, apoi au mers cu trenul la *Martovița*, o comună cu mulți români. Acolo, între românii ce trăiau separat de bulgari în casele de pe deal, fratele Radu a întâlnit pe unii care erau din părțile *Aradului*. Aceasta i-a dat un bun prilej să se împrietenească cu ei și să le vestească Evanghelia. L-a învățat mai multe cântări frumoase spre slava Domnului, pe care românii le cântau cu toată bucuria. După câteva săptămâni de evanghelizare, un număr frumos de suflete și-au mărturisit credința lor în *Cristos Domnul* ca Mântuitor personal și au fost botezați. Ei au format la *Martovița* prima *Biserică Baptistă Română* pe pământul *Bulgariei*.

Pentru că *Plevna*, locul sângeroaselor lupte din 1877, era aproape de *Martovița*, Radu s-a dus să viziteze reduta unde *Walter Mărăcineanu* a murit în fruntea batalionului său. Apoi la Grivița a vizitat locul în care în vreo 15 movile sunt îngropați eroii români.

În călătoriile lui prin *Bulgaria*, în fiecare sat unde întâlnea români, el le vorbea despre dragostea lui Dumnezeu, care a dat pe singurul Său Fiu, pe Domnul Isus Cristos, pentru ca noi cei păcătoși să putem fi mântuiți. Domnul a binecuvântat lucrarea sa, care a fost destul de grea, dar a văzut pe mulți întorcându-se la Dumnezeu. După cinci ani de lucru misionar în România și Bulgaria, în 1907, Radu Tașcă s-a întors acasă la *Pecica*, în *Austro-Ungaria*. El dorea să studieze teologia, ca să poată face mai bine lucrarea de salvare a păcătoșilor. Astfel, s-a înscris la *Seminarul Teologic Baptist* din Budapesta. După patru ani de studii, el a fost primul teolog baptist român.

În anul 1911, a fost ales ca păstor al *Bisericii Baptiste* din *Pecica*. Dar în vara aceluiași an a simțit din nou imboldul să meargă în misiune, de data aceasta însă la românii din *Macedonia*. Pe acea vreme, acolo se aflau un milion de aromâni. Dialectul lor e puțin diferit de al nostru și e numit „*limba țânțărească*”. După ce a trecut cu trenul prin *Iugoslavia* și *Bulgaria*, a ajuns la *Salonic* în *Grecia*, care e capitala *Macedoniei*. Noaptea a

petrecut-o la *Hotelul Telegraf*. Când a coborât dimineața în curtea hotelului, niște macedoneni l-au privit și i-au zis zâmbind: „*Domnule, pe dumneata nu te cunosc țânțarii noștri*”. El era deosebit ca îmbrăcăminte și puțin ca vorbire. De aici, au început discuțiile. Fratele Radu era om modest, avea o vorbire blândă, o față senină, o fire îndrăzneală care îl ajuta să intre în vorbă cu toți cei pe care îi întâlnea. Și avea o minte ascuțită care imediat prezenta dovezi zdrobitoare de păcătoșenia oamenilor, de urgenta lor nevoie de mântuire și de oferirea ei prin Evanghelie.

Fratele Radu nu știa unde a fost casa lui *Iason* în care a fost găzduit apostolul Pavel (Faptele Apostolilor 17:5), dar era conștient că a ajuns să calce pe urmele lui. Acolo, Domnul a deschis inima unui croitor, *Gheorghe Ciohagi*, care a părăsit plăcerile și păcătoșenia lumii și s-a predat Domnului. Viața lui nouă a ajuns să fie cunoscută de toți ceilalți.

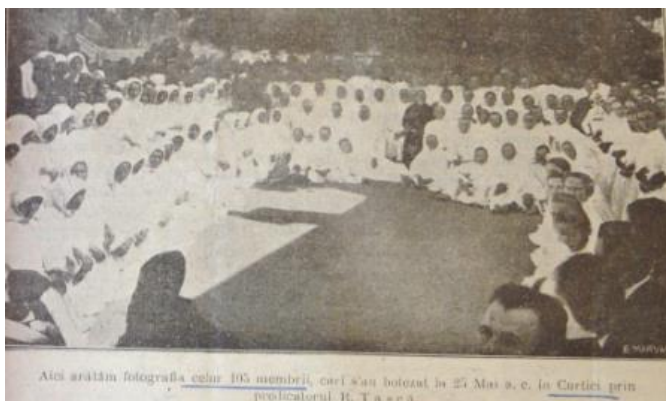
Pe atunci, în Macedonia erau multe orașele și sate cu populație de aromâni. Iată o mică statistică dată de fratele Radu: *Măgurova* avea 5.000, *Metova* 3.000, *Milia* 2.000, *Băiașa* 2.000, *Turca* 3.000, *Biata* 4.000, *Clisura* 8.000, *Neveosta* 4.000, *Mezova* 15.000. În provincia *Bitolia* erau vreo 60 de sate românești.

Sub păstoria fratelui Radu Tașcă, Biserica din *Pecica* a fost înfloritoare. La terminarea primului război mondial, în 1919 fratele Radu a fost chemat ca păstor al *Bisericii Baptiste* din *Curtici*, care pe acea vreme era cea mai mare *Biserică Baptistă* din *România*. În anul 1920, a mai făcut o călătorie misionară prin *Dobrogea*, pe la Bisericile înființate de el. În vara anului 1925, îmi aduc aminte că tata ne-a luat pe *Alexa* și pe mine la *Curtici*, la o mare serbare.

La primul Congres al baptiștilor români, ținut după unire, la *Buteni*, județul *Arad*, fratele Radu a prezentat congresului un raport misionar intitulat „*Dobrogea și Cristos*”. El a căutat să trezească în toți spiritul misionar față de lucrarea din *Dobrogea*. Radu Tașcă a fost și un bun poet. Pentru fiecare ocazie, scotea câte ceva, așa cum spunea el „*din tașca lui Radu*”.

În august 1925, fratele Radu Tașcă a fost chemat ca păstor la *A treia Biserică Baptistă* din *Detroit*, *Statele Unite ale Americii*. Aici, a activat până la sfârșitul vieții sale. Pe lângă lucrarea din Biserica sa din *Detroit*, el a căutat să ajute și *Biserica Baptistă Română* din *Windsor, Canada*. Acolo a ținut ultima sa predică pe data de 24 iunie 1962.

După două zile, la 26 iunie 1962, fratele Radu Tașcă a fost chemat la odihna binecuvântată în Patria promisă.

Aici arătăm fotografia celor 105 membrii, care s-au botezat la 25 Mai a.c. (1922) în Curtici, prin predicatorul R. Tașcă

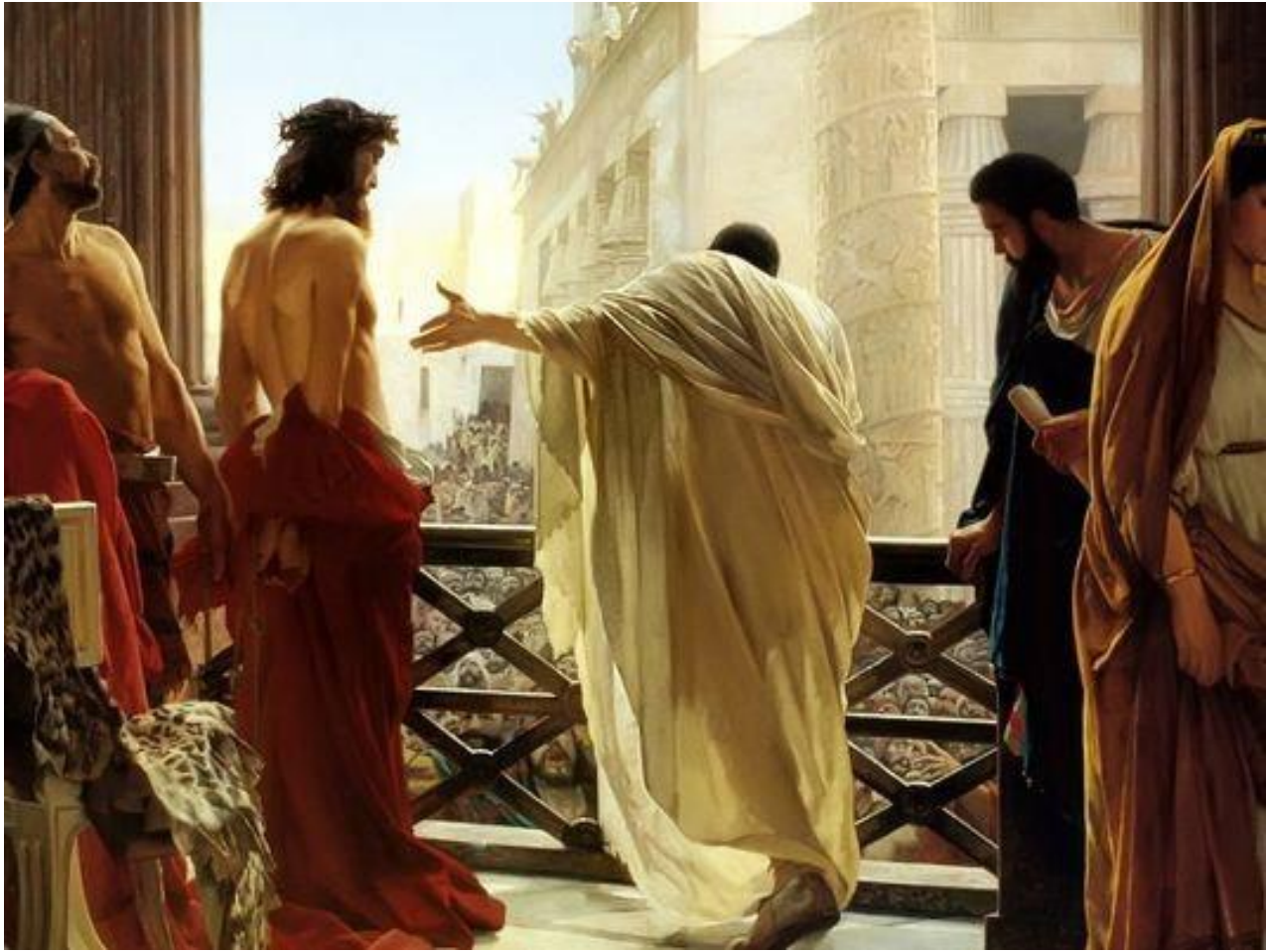
Biserica Baptistă din Curtici - 500 de membri, păstor Radu Tașcă.

Redăm aici fotografia Bisericii Baptiste Române din Curtici (Jd. Arad), care are peste 500 membri și la care servește ca predicator fr. Radu Tașcă.

Jesus paid the price

By Will Graham

(Barabbas)

Jesus stood on trial, facing not just the Roman governor Pontius Pilate but also an incited mob intending to “destroy” Him (Matthew 27:20). Meanwhile, somewhere in the bowels of the prison, a man named Barabbas sat and awaited his own execution at the hands of the governor.

Of the 31,000+ verses in the Bible, Barabbas is the subject of very few. There aren’t many details about him historically. However, he’s an incredibly consequential character in the history of Christ’s sacrifice on the cross. As the trial was coming to a close, having heard the arguments and having personally questioned Jesus, Pontius Pilate recognized this was an unjust situation. Pilate wanted Jesus to go free, but he was more concerned about appeasing the crowd. Call it a loophole, perhaps, but Pilate gave the crowd a way out of spilling innocent blood.

According to custom, Pilate could release one prisoner.

You could say he stacked the deck in Jesus’ favour. Next to Jesus, he brought up what was likely the worst death row inmate on his roster. “Whom do you want me to release to you, Barabbas, or Jesus who is called Christ?” (Matthew 27:17). It was a matter of innocence versus evil, yet—to Pilate’s surprise—the crowd cried out for the blood of Jesus. Christ was sentenced to death. Barabbas went free.

What do we know about Barabbas? First, we know Barabbas was a violent insurrectionist. In Mark 15:7, we read that Barabbas “*was chained with his fellow rebels; they had committed murder in the rebellion.*” That is echoed in Luke 23:25, which says Barabbas was guilty of rebellion and murder. John 18:40 adds robbery to Barabbas’ rap sheet. Second, Barabbas was well known. While for us, Barabbas may seem like a bit player in the Gospels, Matthew 27:16 tells us he was a “*notorious prisoner.*” His violence would have been major

news, even in a relatively large city like Jerusalem. When the *"chief priests and elders persuaded the multitudes that they should ask for Barabbas"* (Matthew 27:20), they knew exactly what they were getting in the exchange.

Finally, we know this was a major development in the trial of Christ. While many skeptics have questioned Barabbas' existence, the fact that this transaction is recorded in all four books confirms this event not only happened, but was likely a key and unanticipated turn of events.

There were three crosses on Golgotha (the hill on which Jesus died). Two were reserved for thieves, and the other was intended for Barabbas. It was where he would suffer the consequences and pay for his lawlessness. But then, unexpectedly, a man he'd never met took his place. Though his punishment was death, he had an opportunity to be free. I don't for a second imagine that he waited or argued. He ran, as far and as fast as he could, to get away from certain death.

On a spiritual level, we're like Barabbas. We're sinners who have fallen short of God's glory (Romans 3:23) and the penalty of that sin is eternal death (Romans 6:23). Jesus Christ has paid the penalty and taken our place, giving us the opportunity for the gift of God, which is eternal life (Romans 6:23).

My friends, Barabbas was smarter than many people today. Jesus took Barabbas' place in going to the cross, and Barabbas didn't hesitate to accept that substitution. Put yourself in Barabbas' place. What emotions would you have felt in that prison cell, awaiting certain execution? How would you have reacted after realizing that someone else was taking your place on the cross, and you were being set free?

Will you accept Christ's death as substitution for eternal death and live with Him in Heaven forever? This prayer may help: "Dear Jesus, thank You for taking my place on the cross and paying the debt of my sin. Thank You for the freedom that I now have in You. In Jesus' Name, amen".

I am Barabbas

by Lewis Greer and Gary Dugan

(Barabbas)

You just cannot imagine
The dread I felt that day
As I thought about the deeds I'd done
And the price I soon would pay.
I was guilty and I knew it,
It was true without a doubt,
But I was praying for deliverance
When I heard the people shout:

(Crowd)

"Give us Barabbas!
We don't want the King of the Jews.
You may find no guilt in Him,
But we most certainly do.
He says He is the Son of God
And for that crime He'll die.
So give us Barabbas
As for Jesus - crucify!

(Barabbas)

And I am Barabbas.
I was suddenly set free...
Guiltless Christ was led away
And died instead of guilty me.
He said He was the Son of God
and for that word He died.
He took my place, He took my cross
And he was crucified...

(Narrator)

Well I thought about Barabbas
And the gift that he received,
Then I thought about the gift I got
The day that I believed.

FOUR VENEZUELAN CHRISTIANS FORCED TO EAT THEIR BIBLES

Please pray for four Christian men in Venezuela as they recover from a horrifying attack in which they were beaten, marked with Xs using knives, and forced to eat sheets of the Bible. They were part of a drug rehabilitation programme set up by Pastor Dugarde and his wife which the attackers are believed to oppose.

The four men were in the house when eight hooded men broke in and began hurling curses at them. *"The criminals covered our faces and started to beat and stab us,"* one of the victims reports.

<https://www.opendoorsuk.org/news/>

EASTER NEW LIFE

He is Alive!

Christ the Risen Lord

resurrection

the bright and morning star

HE LIVES

the stone was rolled away

JESUS **HOPE**

the old rugged cross